

de genera!-maior **Țircă Sterlan**

An de an, poporul nostru sărbătorește cu entuziasm ziua de 9 Mai — sărbătoarea independenței de stat a țării noastre și a victoriei asupra fascismului german.

În această zi, acum 81 de ani, a fost proclamată independența de stat a României și tot în aceeași zi, acum 13 ani, a fost înălțat steagul victoriei la Berlin prin înfrângerea și zdrobirea mașinii de război hitleriste și captularea necondiționată a Germaniei fasciste.

Veacuri de-a rândul a luptat poporul nostru pentru a apăra independența țării împotriva cotropitorilor otomani. Nu este petic de pământ pe întinsul României care să nu fie martor al vitejiei și eroismului cu care a luptat poporul nostru pentru libertate și independență. Spiritul de luptă legendar, sentimentul demnității cu care poporul nostru a știut să prefuiască libertatea, vitejia și eroismul său fără seamăn sînt oglindite în cronicile vremii, în operele scriitorilor noștri, în cantecele și legendele populare.

În cartea eroilor patriei s-au adăugat noi nume de viteji în războiul pentru independență din 1877. În glorioasele bătălii de la Grivița și Plevna, Smîrdan și Rahova, însuflețiți de dragostea fierbinte de țară și de justetea cauzei în numele căreia luptau, dorobanții și călărașii noștri au făcut minuni de vitejie. Luptînd cu curaj, cot la cot cu eroicii ostași ruși și patrioții bulgari, ostașii romîni au adus în 1877 contribuția poporului nostru la victoria împotriva asupritorilor otomani.

Nemuritoare va rămîne în inima poporului romîn amintirea eroilor maior Gh. Șonțu, căpitan Walter Mărăcineanu, sergent Ion Frîncu, soldat Ion Grigore și a multor alți viteji care cu prețul vieții lor au cucerit pe cîmpul de bătăie independența de stat a României.

În războiul pentru independență din 1877, ca și în alte împrejurări, poporul romîn a fost ajutat frățește de către poporul rus.

După războiul de la 1877, burghezia și moșierimea romînă, în cîrdășle cu odioasa monarhie a Hohenzollernilor, au trădat independența dobîndită cu prețul jertfelor și sacrificiilor făcute de masele populare. Treptat țara noastră a fost transformată într-o semi-colonie la cheremul puterilor imperialiste. Deplina sa independență națională, poporul nostru a dobîndit-o cu aproape șapte decenii mai tîrziu, în condițiile istoricei victorii a Uniunii Sovietice asupra Germaniei fasciste.

Slăvind în această zi eroismul luptătorilor pentru independența țării sale, poporul romîn își îndreaptă cu acest prilej gîndurile sale pline de recunoștință spre bravii fii ai poporului sovietic, spre toți acei care au căzut în lupta aprigă împotriva fascismului și prin jertfa lor de sînge au contribuit la obținerea victoriei, la instaurarea păcii în lume.

Drumul spre cucerirea istoricei victorii de la 9 Mai 1945 a fost neînchipuit de greu. El a cerut din partea popoarelor care au luptat împotriva Germaniei fasciste imense sacrificii umane și materiale. Cele mai multe jertfe și cele mai mari sacrificii le-au făcut însă eroicul popor sovietic și viteaza sa armată, care au dus pe umerii lor greul războiului.

Faptele de arme și de muncă ale poporului sovietic, eroismul ostașilor sovietici în Marele Război pentru Apărarea Patriei, dirzenia fără precedent a apărătorilor Moscovei, Leningradului, Stalingradului, Sevastopolului și Odesei vor rămîne pentru

(Continuare în pagina 4-a)

VICTORIE — Berlin, anul 1945

(După tabloul pictorului D. K. Mociański)

Sarcinile consfătuirii de la Constanța ÎN CENTRUL ATENȚIEI MUNCII CULTURALE DE MASĂ

Consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii care a avut loc la începutul lunii trecute la Constanța, s-a înscris ca un eveniment de mare însemnătate în lupta pentru dezvoltarea agriculturii noastre pe drumul socialismului.

În cadrul consfătuirii s-a făcut un bilanț critic al realizărilor în ceea ce privește transformarea socialistă a agriculturii și sporirea producției agricole după cel de-al doilea Congres al partidului; s-au scos în evidență posibilitățile ce există pentru dezvoltarea agriculturii, lipsurile care au existat și mai există în acest domeniu și căile de înlăturare a lor. Expunerea prezentată de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej care analizează profund cum se îndeplinesc sarcinile trasate de Congresul al II-lea al P.M.R. în această privință, reprezintă un vast program de activitate pentru toți oamenii muncii de la sate.

În cadrul consfătuirii au fost indicate și sarcinile imediate care stau în fața întregii noastre agriculturi în anii următori, subliniindu-se necesitatea consolidării puternice a succeselor obținute pînă în prezent. În acest sens consolidarea și dezvoltarea unităților cooperatist-socialiste existente constituie în momentul de față sarcina principală în cooperativizarea agriculturii, de care depinde mersul nostru înainte pe frontul construcției socialiste la sate.

O mare importanță în consolidarea și dezvoltarea unităților agricole socialiste o are dezvoltarea avutului obștesc, îmbinarea armonioasă a intereselor obștești cu cele personale ale colectivităților. Pentru îndeplinirea sarcinilor de răspundere puse în fața oamenilor muncii de la sate de consfătuirea de la Constanța trebuie îmbunătățită continuu întreaga muncă politică de masă, și antrenați toți factorii ce pot contribui atît la întărirea economico-organizatorică a unităților socialiste și creșterea producției agricole, cît și la lămurirea unor noi mase de țărani muncitori pentru a păși pe calea gospodăriei colective. Un mare aport îl poate

aduce în această direcție activitatea susținută a căminelor culturale, colțurilor roșii din gospodăriile agricole colective, caselor raionale de cultură, bibliotecilor satești etc.

Munca acestor instituții, prin conținutul și formele sale extrem de variate, trebuie să cultive în conștiința oamenilor sentimentul de mîndrie pentru trecutul de luptă al poporului, pentru realizările regimului demo-

de **Pantazi Cristea**

director general al Direcției Generale a Așezămintelor Culturale din Ministerul Învățămîntului și Culturii

crat-popular, sădind în inimile lor dragostea de patrie, încrederea în viitorul ei sub conducerea înțeleaptă a partidului și hotărîrea de a învinge greutățile ce se mai ivesc în procesul construcției socialiste și de a lupta pentru sporirea vigilenței revoluționare față de uneltirile dușmanului de clasă.

Succesul muncii acestor instituții depinde însă într-o mare măsură de atenția cu care sînturile populare — organele locale ale puterii de stat — se ocupă de îndrumarea și sprijinirea lor, de faptul dacă problemele acestora sînt luate în seamă și rezolvate cu pricepere. Acest lucru a fost subliniat în mod deosebit și în consfătuirea cu vicepreședinții comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale și șefii secțiunilor de învățămînt și cultură, convocată luna trecută la Consiliul de Miniștri, la care au participat cadre de conducere ale ministerului Învățămîntului și Culturii, activiști culturali, delegați ai unor organizații obștești etc.

Din lucrările consfătuirii a reieșit clar faptul că nu-

activitate ale acestora a luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii. Este suficient să amintim exemplul regiunii Constanța unde comitetul executiv al statului popular regional a știut să conducă și să orienteze activitatea instituțiilor culturale de masă de la sate în sprijinul transformării socialiste a agriculturii, al sporirii producției agricole și întăririi alianței dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare.

Pentru a spori însă contribuția muncii culturale de masă la îndeplinirea sarcinilor de răspundere ce reies din consfătuirea țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii ce-a avut loc la Constanța, este necesară folosirea celor mai potrivite forme de activitate, îmbogățirea continuă a acestora și sporirea inițiativei instituțiilor culturale pentru găsirea unor forme noi de muncă. O atenție cu totul deosebită trebuie dată muncii cultural-educative în comunele cu unități socialiste unde fără îndoială condițiile specifice din gospodării colective sau întovărășiri agricole, problemele muncii acestora cer organizarea unor acțiuni care să contribuie la întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor, la sporirea avutului obștesc, stabilirea de noi relații de conviețuire între colectiviști etc.

Este știut că propaganda prin conferințe este unul din mijloacele eficace ale muncii cultural-educative de masă, că ea constituie una dintre formele cele mai cunoscute și răspîndite în viața satelor. În numeroase regiuni (Hunedoara, Ploești, Timișoara, Regiunea Autonomă Maghiară) s-au obținut rezultate însemnate în legătură cu elaborarea de conferințe pe plan local, legate de specificul regiunii respective.

Sînt tot mai multe satele unde funcționează colective de conferințieri alcătuite din cadre bine pregătite

(Continuare în pagina 2-a)

meroase comitete executive ale sfaturilor populare îndrumă mează munca instituțiilor culturale de masă de la sate în vederea sprijinirii prin formele specifice de

KARL MARX

Anul acesta oamenii muncii din întreaga lume aniversază 140 de ani de la nașterea marelui învățător și conducător al proletariatului internațional, creatorul comunismului științific, Karl Marx.

Genialul gânditor revoluționar s-a născut la 5 mai 1818 în orașul Trier din Germania, în familia unui avocat. Anii tinereții și-i petrece studiind dreptul, filozofia și istoria, la universitățile din Bonn și Berlin. Imediat după terminarea studiilor, lucrând în calitate de redactor la „Gazeta Renană”, desfășoară o luptă curajoasă în apărarea intereselor maselor muncitoare, împotriva asuprii sociale, politice și morale ce domnea în Prusia și în întreaga Germanie.

Situația mizeră a maselor muncitoare din Germania, evenimentele istorice care s-au petrecut în anii tinereții sale în alte țări (răscoalele muncitorilor din Lyon în Franța în anii 1831 și 1834, mișcarea revoluționară a muncitorilor din Anglia), care au arătat că în țările mai dezvoltate din Europa pe primul plan trece lupta de clasă între proletariat și burghezie, l-au influențat puternic pe Marx, trezind în el un interes viu față de problemele social-economice. Cu o capacitate uimitoare, Karl Marx studiază aceste probleme. Nimeni până la el nu a reușit să pătrundă atât de adânc în esența fenomenelor social-economice și să dea un răspuns științific just la problemele care frământau societatea.

Studiind legile dezvoltării societății omeneste, Marx ajunge la concluzia că createle ale istoriei sînt masele populare și că rolul istoric de transformare revoluționară a societății îi aparține proletariatului. Văzînd în proletariat forța socială capabilă de a construi societatea în care să fie lichidată orice exploatare a omului de către om, Karl Marx și închină toate puterile, toată capacitatea gândirii sale geniale scopului nobil de a da clasei muncitoare o armă de neînving, o teorie revoluționară științifică bazată pe cunoașterea legilor de dezvoltare a societății omeneste, care să indice proletariatului scopul final al luptei sale, să-i arate căile prin care poate ajunge la victoria asupra burgheziei.

În august 1844, la Paris, unde se găsea în acel timp Marx, a venit F. Engels. Descoperindu-și identitatea de vederi, ei hotărăsc să colaboreze în elaborarea de lucrări care să fundamenteze și să propage concepțiile lor. De atunci a început prietenia trinitică a acestor doi geniali oameni de știință, care au hotărât să-și închine întreaga viață luptei pentru eliberarea oamenilor muncii de sub jugul exploatareii capitaliste. Engels a devenit prietenul și tovarășul cel mai apropiat al lui Marx. Prietenia lor creatoare a durat toată viața, amîndoi devenind întemeietorii socialismului științific.

Din însărcinarea Uniunii Comunistilor ai cărei membri erau, K. Marx, și F. Engels au elaborat și publicat în februarie 1848 „Manifestul partidului co-

munist” — document-program al socialismului științific. Întregul conținut al acestei nemuritoare lucrări demonstrează în mod științific inevitabilitatea pieirii capitalismului și înlocuirii lui, în urma revoluției proletare și instaurării dictaturii proletariatului, printr-o societate nouă, în care să fie lichidată exploatarea omului de către om.

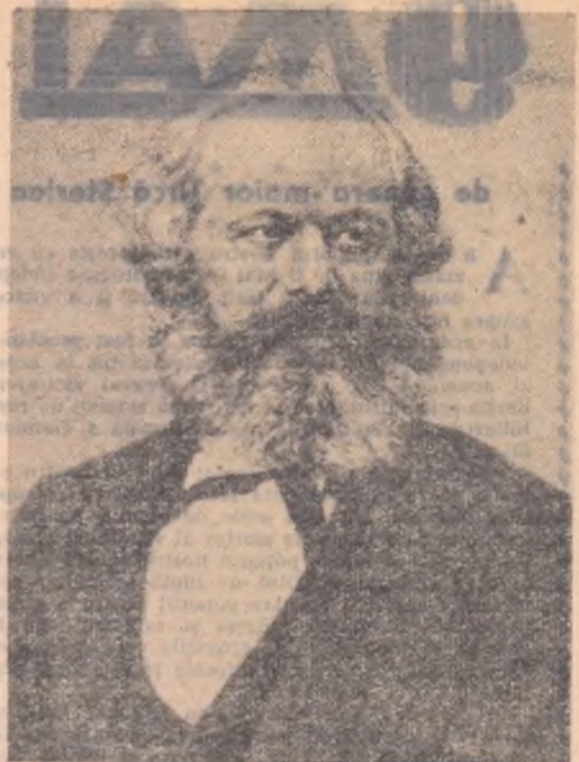
În „Manifestul partidului comunist” și în alte lucrări Marx și Engels au fundamentat necesitatea preluării de către proletariat a puterii politice, instaurării dictaturii proletariatului, exproprierea principalelor mijloace de producție. Ei au dat o adîncă fundamentare teoretică a principiului internaționalismului proletar, arătînd necesitatea unirii muncitorilor din toate țările în lupta împotriva capitalismului.

Marx și Engels au dat indicații prețioase asupra necesității alianței dintre clasa muncitoare și țărănimile. Marx dădea o atenție mare desfășurării mișcării democratice a țărănimii. El a condamnat cu hotărîre, calificînd-o ca o trădare a mișcării muncitorești, atitudinea acelor care vedeau în țărănimile o „masă reacționară”. Referindu-se concret la perspectivele revoluției din Germania, Marx a arătat într-una din scrisorile sale că totul va depinde „de putința susținerii revoluției proletare printr-un fel de a doua ediție a războiului țărănesc”.

Nici o învățătură nu a cuprins în timp atît de scurte mase atît de largi ca geniala teorie marxistă. Nici un fel de încercări ale agenților burgheziei în mișcarea muncitorească — oportunistul de toate felurile — de a denatura marxismul și a-l lipsi de conținutul său revoluționar nu au reușit să slăbească influența acestei învățături asupra minților omeneste. În Rusia, acolo unde la sfîrșitul secolului trecut s-a mutat centrul mișcării revoluționare, un alt conducător și dascăl genial al proletariatului, V. I. Lenin, a continuat opera lui Marx, a apărut esența revoluționară a învățăturii marxiste, a dezvoltat-o în mod creator în noile condiții istorice.

Sub conducerea partidului comunist făurit de Lenin, proletariatul rus în alianță cu țărănimile muncitoare a trecut primul la traducerea în viață a învățăturii marxist-leniniste, a doborât puterea claselor exploatare, a construit socialismul și merge acum pe calea trecerii treptate la comunism.

În epoca noastră marxism-leninismul a cuprins mase de zeci de milioane de oameni. Sub steagul său biruitor, clasa muncitoare dintr-o serie întreagă de țări din Europa și Asia a doborât puterea exploatare și construiește cu succes socialismul. Principiile marxist-leniniste ale internaționalismului proletar stau la baza relațiilor de prietenie și ajutor reciproc ce s-au încheșat între aceste țări care toate împreună formează sistemul mondial socialist. Sub steagul marxism-leninismului partidele comuniste din țările capitaliste conduc masele populare în

lupta lor pentru pace, independență națională și socialism.

Printre țările în care masele populare călăuzite de lumina acestei învățături construiesc socialismul, se află și patria noastră, Republica Populară Romînă. Partidul marxist-leninist al clasei muncitoare din România, făurînd alianță între clasa muncitoare și țărănimile muncitoare, a condus poporul nostru la doborîrea regimului burghezo-moșieresc și instaurarea orînduirii democrat-populare. Înarmat cu atotbiruitoarea teorie marxist-leninistă, Partidul Muncitoresc Român conduce masele în opera de construire a socialismului. El mobilizează oamenii muncii la realizarea politicii de industrializare socialistă, pentru crearea unei industrii puternice pusă în slujba popoului. Partidul arată oamenilor muncii de la sate că îmbunătățirea radicală a nivelului lor de trai material și cultural e posibilă numai pe calea transformării socialiste a agriculturii. Mase tot mai mari de țărani muncitori convingîndu-se de avantajele gospodăririi în comun și ascultînd de îndemnul partidului păsesc pe calea agriculturii socialiste, intrînd în gospodării colective, cooperative agricole de producție cu rentă, întovărășiri agricole.

Ne încapă nici o îndoială că sub conducerea P.M.R., călăuzit de teoria nemuritoare a marxism-leninismului, poporul nostru va construi cu succes socialismul.

V. Zaharescu

(Urmare din pagina 1-a)

și enuziate care elaborează conferințe bune cu forțe proprii, dovedesc inițiativa folosind forme de activitate deosebite etc.

Conferințele trebuie să cuprindă însă în mai mare măsură problemele specifice satelor respective, să fie legate de diferite probleme ce se pun în legătură cu consolidarea gospodăriilor colective și întovărășirilor sau cu munca de lămurire a țăranilor muncitori asupra superiorității agriculturii socialiste.

Teme care să trateze probleme ca dezvoltarea avutului oștesc și cointeresarea colectivștilor în această direcție, dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor colective, extinderea suprafețelor cultivate cu porumb, creșterea animalelor — izvor de belșug etc. — trebuie să fie mai des introduse în planurile colectivelor locale de conferințari. Sfaturile populare respective trebuie să acorde mai mult ajutor în organizarea unor acțiuni menite să ridice nivelul propagandei prin conferințe; în cadrul seminarilor, cursurilor și consfăturilor ce se organizează cu responsabili colectivelor de conferințari trebuie dezbătute problemele și sarcinile ce reies din consiliul de la Constanța.

În munca de lămurire a țăranilor muncitori asupra procesului de transformare socialistă a agriculturii și de înarmare cu cunoștințe tehnice necesare obținerii unor recolte tot mai bogate, un rol important îl are învățămîntul agricol de masă din cadrul căminelor culturale.

Datorită atenției acordate la deschiderea acestui an de învățămînt și experienței cîștigate în ultimii ani, un număr tot mai mare de țărani muncitori participă cu regularitate la aceste cursuri. Cele peste 6.800 cercuri agrotehnice cuprind aproximativ 300.000 țărani muncitori. Multe cercuri agricole au mindria că membrii lor au fost printre primii care s-au înscris în gospodăriile colective și întovărășirile agricole din satele lor, că au fost cei mai însufleșiți agitatori (com. Izvorul, raionul Costești, Priboteni, raionul Topoloveni, Vadeni și Chișcani, raionul Brăila, etc.). Trebuie spus însă că înscrierea la cercuri, orientarea bună în alcătuirea programelor de studiu și deschiderea cursurilor nu înseamnă tot ce trebuie făcut pentru buna desfășurare a învățămîntului agricol de masă.

Este nevoie de mai mult sprijin în legătură cu calitatea predării, verificarea în practică a cunoștințelor, ajutorarea cursanților prin diverse alte activități ca: vizite la unitățile agricole socialiste, la expoziții și loturi demonstrative, la casele-laborator, audiții radiofonice colective la emisiunile agricole, vizionarea filmelor agricole și indeosebi — odată cu trecerea la perioada de practică — aplicarea în producție în gospodăriile cursanților a metodelor și regulilor agrotehnice predate în lunile de iarnă la curs. Trebuie mai mult ajutor acordat lectorilor prin îndrumări metodice publicate în presă, consultații la casele raionale de cultură, la care pot fi ane-nați inginerii agronomi și medicii veterinari, consfătuiri cu caracter practic etc. Munca cu cartea — sector deosebit de important, a-

Sarcinile consfăturii de la Constanța În centrul atenției muncii culturale de masă

lături de celelalte forme cultural-educative de masă — trebuie să contribuie din plin la realizarea sarcinilor privind transformarea socialistă a agriculturii și creșterea producției agricole. Bibliotecile, în special cele din sate, folosesc în multe locuri metode interesante, potrivite pentru atragerea cititorilor din rîndurile țăranilor muncitori în jurul lor și pentru răspîndirea cărții. Există în țară biblioteci sătești ca cele din Săiște, regiunea Stalin, Vama și Boroaia, — Suceava, lanca-sat, — Galați și altele care au încheiat anul 1957 cu peste 1.000 cititori și 10.000 cărți difuzate. Biblioteca din comuna M. Kogălniceanu, regiunea Constanța, a atras aproape întreaga populație din localitate, reușind să înscrie peste 3.000 cititori. În satele regiunii Cluj, 45 la sută din numărul gospodăriilor țărănești au cititori înscriși la bibliotecă, iar în Regiunea Autonomă Maghiară a fost atrasă spre carte 15 la sută din întreaga populație rurală. Cu toate acestea munca cu cartea nu merge în pas cu cerințele actuale ale construcției socialiste la sate. Din multe biblioteci lipsesc cărți care să trateze problemele transformării socialiste a agriculturii, ale creșterii producției vegetale și animale etc. Bibliotecile de la sate trebuie să fie mai mult legate prin conținutul lor de problemele întăririi gospodăriilor agricole colective existente, să lupte pentru lărgirea sectorului socialist în agricultură, să contribuie la răspîndirea cunoștințelor agrotehnice.

În mod deosebit trebuie sprijinite, în ce privește completarea fondurilor de cărți, bibliotecile din cadrul colturilor roșii și în general bibliotecile din comunele cu unități agricole socialiste. Sfaturile populare au datoria de a lua măsuri pentru ca în biblioteci să ajungă cărțile agrotehnice. Nu poate fi tolerată o situație ca cea din regiunea Galați, unde din totalul cărților difuzate în bibliotecile de la sate cartea agrotehnică reprezintă numai 2 la sută.

În ansamblul mijloacelor de educare și mobilizare a oamenilor muncii în munca de construire a socialismului mișcarea artistică de amatori deține un rol important. Ea militează cu entuziasm și putere de convingere pentru țelurile noii orînduirii, pentru succesele construcției economice și culturale, pentru formarea unui om nou, pentru educarea patriotică și internaționalistă a oamenilor muncii. Contribuția mișcării de amatori la realizarea acestor obiective este eficientă în primul rînd datorită faptului că artiștii amatori au îmbrățișat cu căldură și au promovat pe scară largă repertoriul care oglîndește fenomenele vieții noastre noi și militează pentru socialism.

Trebuie arătat că în ultimul timp formațiile artistice de la sate s-au orientat mai bine în alegerea repertoriului cuprînzînd lucrări cu teme contemporane, care

vorbesc de viața nouă a satelor noastre, de transformarea socialistă a agriculturii.

Dar oricît de bine ar fi orientată mișcarea de amatori, oricît de valoros și de educativ ar fi repertoriul, ea nu-și va realiza decît parțial misiunea educativă dacă nu va înfăptui spectacole care să dea naștere emoției artistice, să facă să vibreze inimile.

Casele regionale ale creației populare trebuie să intensifice acivitatea de înarmare și orientare a caselor de cultură și a căminelor culturale, să orienteze și să îmbogățească repertoriul acestora, să ridice un nivel calitativ superior cunoștințele de ordin artistic ale tuturor instructorilor pe linia diferitelor genuri ale artei de amatori.

Sfaturile populare trebuie să folosească într-o mai mare măsură pe artiștii profesioniști în munca de îndrumare artistică a formațiilor de amatori și sprijinul pe care casele raionale de cultură sînt chemate să-l dea muncii formațiilor căminelor culturale și colturilor roșii din gospodăriile colective.

Se știe că una din condițiile desfășurării muncii cultural-educative, a îmbunătățirii permanente a conținutului ei este priceperea, experiența și pregătirea continuă a cadrelor de activiști culturali.

Sfaturile populare au la îndemîna diferite forme de pregătire a acestora: cursuri scurte, seminarii raionale sau pe centre de comune, consfătuiri etc., prin care pot să dezbate temeinic sarcinile ce reies din lucrările consfăturii de la Constanța.

Analizînd la fiecare regiune și raion munca culturală în sprijinul transformării socialiste a agriculturii, sfaturile populare trebuie să ia măsurile corespunzătoare țînînd seama de situația fiecărui raion și fiecărui comune în parte.

Marile sarcini ridicate în fața întregului popor muncitor în expunerea prezentată de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej pentru dezvoltarea agriculturii, necesită îmbunătățirea stilului de muncă și al lucrătorilor pe tărîmul muncii culturale de masă în vederea sporirii aportului pe care aceasta poate și trebuie să-l aducă în opera de atragere conștientă a țăranimii muncitoare spre socialism. În această muncă trebuie antrenate toate forțele intelectuale ale satului. Alături de învățători, inginerii, agronomii, tehnicienii etc. sînt forțe pe aportul cărora comitetele executive ale sfaturilor populare trebuie să se bazeze în ridicarea nivelului muncii instituțiilor culturale de masă. Fiecare lucrător din cadrul căminelor culturale, colturilor roșii din gospodăriile colective, caselor raionale de cultură, bibliotecilor etc., trebuie să fie pătruns de faptul că munca pentru transformarea socialistă a agriculturii este o muncă politică permanentă de mare răspundere care trebuie să îmbrățișeze întreaga activitate a instituțiilor culturale de masă de la sate, să constituie linia călăuzitoare a acestora.

Dezvoltarea agriculturii noastre socialiste și creșterea producției agricole constituie cauza întregului nostru popor muncitor. Să depunem toate eforturile pentru a contribui la îndeplinirea acestor sarcini, pentru noi succese pe calea construcției socialiste la sate.

GRĂBIREA ÎN SĂMÎNTĂRILOR

grijă de căpetenie a fiecărui bun gospodar

Pentru însămînțarea orezului pământul trebuie pregătit cu atenție. Cu toate acestea, tractoristul colectivizat Achim Dumitru din G.A.C. „Gheorghe Dimitrov” satul Ceacu, raionul Călărași, realizează zilnic 25 hantri.

O zi sărbătorească pe ogoare...

Primul exemplu l-au dat mecanizatorii din S.M.T. Cei din Ciulnița au fost cu inițiativa să sărbătorească 1 Mai prin muncă și din toate colțurile de țară au sosit răspunsuri entuziaste, însoțite de acum de fapte împlinite.

Și iată cum în frumoasa zi de 1 Mai, sub un cer purificat și limpezit de neguri și nori, parcă în cinstea sărbătorii, cînd în orașele regiunii se desfășurau larg flămurile roșii, tractoriștii de la S.M.T. Hărman au ieșit în zori pe ogoarele raionului. Răspunsul mecanizatorilor de aici la chemarea celor din Ciulnița este semnat de Brenndorfer, I. Popa, A. Premier și alții.

— Cam pe unde pot fi aflați acum? — întreb pe directorul stațiunii.

Răspunde glumind:

— Apăi, „demonstrează” și ei de sărbătoare, cu tractoarele pe cîmp.

Aud că Alfred Brenndorfer lucrează noaptea la arat și discuit și ziua la semănat. Și nu e singurul care face asta.

Lupta cu timpul în campanie e plină de asemenea pilde de abnegație și eroism. Cei de aici îi le descriu însă ca pe ceva obișnuit. Pe Florea Vasileacă îl găsim arînd pe ogoarele colectivei din Ghimbav. A mîntuit din 118 hantri, cîți avea de făcut, 100. Din toamnă e și colectivizat. Nora, tînăra-i nevastă, se află acum pe ogoarele de jos, (Florea arată cu mîna într-o anumite direcție unde crede că i s-ar afla nevasta), la însămînțatul cartofilor.

După scurta explicație sare pe tractor și pornește, așternîndu-ne sub ochii trei dungi negre de pămînt abia răscolit.

Aflăm în chiar ceasul acesta că brigada a 4-a a lui Ion Popa a terminat însămînțările și că la mică distanță după ea vine a 12-a, condusă de Carol Nicolae. În 8 zile au realizat 75 la sută din plan. Aceasta se facea în mod obișnuit în două săptămîni. Încă o dovadă că se lucrează ziua și noaptea.

Drumul ne dezvăluie noi surprize. La Vlădeni, raionul Codlea, sat în întregime cooperativizat, 250 de familii (adică atîtea cit numără satul), se află în prezent pe cîmp. La Perșani, raionul Făgăraș, tabloul e același. Colectiva din Șercaia „a gătat” azi însămînțatul sfeclii. Nu-i nici un absent. Cele 96 de familii cite numără colectiva au ieșit toate, pînă la una, fără să aștepte îndemnuri, la cîmp.

Și în timp ce colectivii zămislesc acolo recordul acestei zile de sărbătoare, președintele Ion Tontsch ne face aici dezvăluiri îmbucurătoare.

— După ce m-am întors de

la Constanța (el este unul din participanții la Consfătuire) — am făcut adunare generală și am cercelat împreună cum putem mări producția. Am hotărît și în ce fel, că mijloace erau, dar numai se așteptau folosite. Așa că am putut adăuga și la cantitățile contractate cu statul încă 11 vagoane la cartofi, iar la carne 6 tone.

I-am dorit din toată inima succes și peste puțin timp am poposit la marginea ogoarelor din Beclean. Primul om cu care stăm de vorbă este bătrîna Șarica Dan. A venit cu copiii și nepoții la semănatul cartofilor. Sint cu aproape o săptămîină în tîrziere din cauza vremii.

— Petrecem 1 Mai prin muncă — spune nu fără mîndrie bătrîna. — Azi punem 1 1/2 jugăr cu cartofi.

— Nu vă e cam peste puteri?

— Da' zmeoaicele astea ce păzesc?... și arată spre Ligia, Aurica, și-l cheamă apoi cu voce neașteptat de puternică pe Tavi, feciorul cel mare, care ară la celălalt capăt al ogorului.

Mai bine de 25 de familii, a lui Grama și a lui Cosma, a lui Doicioiu și altele se află răs-pîndite pe bucata asta de ogor

Ieri și azi, pînă la ora prînzului, s-au semănat în comună 70 de hectare cu cartofi. S-a putut face asta fiindcă aici există la oameni bunul obicei al într-ajutorării. Cei dinții care au făcut acest lucru au fost comunistii. Viorel Zăgan, după ce-a terminat lucrul pe ogorul său, s-a dus cu atelaj cu tot la Nicolae Sercea, iar Aurel Ludu la Petre Taflan. A fost de ajuns pentru ca, azi, zeci de gospodari să-i imite. În ziua de 1 Mai în Beclean au fost însămînțate cu cartofi și porumb 100 de hectare. Cum a fost cu puțință e lesne de înțeles.

De 1 Mai drapelele n-au fluturat numai în oraș. Le-am zărit și pe cîmpurile regiunii Stalin animate la tractoare, la camioanele care duc la colectiviștii la cîmp, pe ridicăturile care dominau ogoarele. O mare mulțime de oameni a stat în această zi aplecată asupra pămîntului smulgînd ore și zile întîrzierii provocate de timp. Lucrau cu sărbătoreala în suflet și sporul pe care l-au avut a vădit aceasta cu prisosință.

V. Toso

COLECTIVISTII ÎN FRUNTE

Brigadierul Dumitru Sandu de la gospodăria agricolă colectivă „7 Noiembrie” din comuna Cristești, raionul Botoșani, se întorsese de la cîmp pentru a trimite ultimele duble cu sămînță de cînepă pentru iulior. Dar nu apucă bine să ia în primire sămînța de la magazineră că pe poartă intră colectivistul Petre Părpăluță.

— Ce-i mă? — îl întrebă brigadierul.

— Ce să fie Sandule, dă-i zor, că amu un ceas, cei de la însămînțatul păpușoiului au terminat ultimul hectar! — îi răspunse Petre. — Auzi-i că vin.

Dinspre șosea, străbăteau pînă la noi zgomotele motoarelor de tractoare. Iată-le. Sint împodobite cu ramuri verzi de salcie și flori de liliac. Trec acum spre ogoarele celor cinci întovărășiri agricole din comună să termine și aici cit mai grabnic însămînțatul porumbului. În fruntea lor pășeste chiar președintele colectivei, Gheorghe Mahu, pentru a raporta statului popular comunal terminarea însămînțărilor pînă la data de 28 aprilie, — potrivit angajamentului.

— Îl vezi, măi Sandule, pe președintele nostru? Ce mîndru este că a terminat de însămînțat! — îi zise Petre, brigadierului.

— Parcă numai el se mîndrește, măi Petre? Ne mîndrim cu toții. 36 de hectare însămînțate cu păpușoi sint de colea? Și unde mai pui că mai mult de jumate sint cu hibrid simplu și restul cu hibrid dublu — îi răspunse brigadierul.

Am intrat în vorba lor și am aflat că gospodăria agricolă colectivă din Cristești a terminat însămînțările a 73 hectare din epoca inițială încă de la începutul lunii aprilie. Au muncit cu rîvnă și au învins, în ciuda vînturilor și a ploilor destul de abundente. Într-o adunare generală s-a prelucrat Chemarea Consfătuirii de la Constanța. Cele peste 60 de familii din colectivă și-au luat

atunci angajamente concrete de a răspunde acestei chemări prin muncă rodnică, aducătoare de venituri mari pentru gospodăria lor. Ziua de 28 aprilie a fost declarată zi-model pentru terminarea însămînțărilor atît la porumb cit și la cînepă și lupin (acesta din urmă fiind necesar pentru hrana peștilor din iazul cel nou). Tot ca răspuns la Chemare, colectiva din Cristești a contractat cu statul 25 la sută din producția cerealiară planificată la hectar (2.000 kg la hectarul de grîu și 1.800 la hectarul de porumb). Pe lîngă aceasta, au mai fost contractate cele 6 hectare sîecă de zahăr, 6 hectare de floarea soarelui, cartofi și cînepă, precum și 20 de porci, și 500 kg brînză de la cele 200 de oi ale gospodăriei. Realizarea la timp și în bune condițiuni a însămînțărilor și a celorlalte lucrări necesare pentru a culege o recoltă bogată este chezașia îndeplinirii cu succes a acestor angajamente.

Maria Stancu

PE TARLAUA întovărășitilor

S-au întimplat la Poenarii Burchi, regiunea Ploiești, în cele dintîi zile de mai cîteva fapte peste care condeul reporterului nu poate trece nepăsător. Sint fapte mici desprinse dintr-un noian de întimplări obșnuite dar semnificația lor mă îndeamnă să le aștern pe hîrtie. În ziua de 1 Mai 1958, de pildă, Steliana Zancă, văduvă, cu un hectar de pămînt, s-a înscris în întovărășirea din Poenarii Burchi.

S-a mai întimplat că, în aceeași zi, Nicolae Cobici, tractorist la gospodăria agricolă de stat din Puchenii, să treacă din zori stîrnind clinii, cu tractorul prin sat, către tarlaua de porumb și, pe urmă, toată ziua și toată noaptea să pregătească cu brăzdarele culcușuri porumbului hibrid.

Jur împrejurul Poenarilor, în Burchi, în Apostoli și în Rali, ba chiar și în Hăbuc — un sătuc mai îndepărtat, — tractoarele au lucrat întins zilele acestea. Tractoriștii Ion Ardeleanu, Simion Nicolae, Ilie Nicolae, Badea Dumitru și Spiridon Mihai, toți înegriți de soare și numai în cămăși, lucrau

fără oprire să cîștige această neobișnuită bătălie a însămînțărilor, în condițiile unei primăveri extrem de capricioase.

Toată această frămîntare a făcut-o pe Steliana Zancă să simtă dintr-odată nevoia să se amestece în tumultul întărilor al muncii. Și, luîndu-și inima în dinți, deși avea doar două zile vechime în întovărășire, se infățișă președintelui întovărășirii, Petre Constantin.

— Ce-i, Steliano? făcu președintele mirat.

— Toate bune, Petre. Numai că te-o ruga și eu de ceva.

— Spune, și dacă mi-o fi în puteri, te-o ajuta.

— Lasă-mă și pe mine pe semănătoare...

A zîmbit președintele întovărășirii. El o înțelege pe Steliana Zancă.

Iar în ziua de 3 mai, pe semănătorile întovărășirii din Poenarii Burchi lucrau pentru prima dată în viața lor cu mijloace mecanizate cele mai noi membre în întovărășire: Steliana Zancă, Ana Barbu și Stanca Petre...

Gh. Florescu

1 Mai a fost sărbătorit prin muncă și la Stațiunea Experimentală legumicolă din comuna Tigănești, regiunea București. ÎN FOTOGRAFIE: Tractoriștii Nicolae Neagu și Gheorghe Mădîn pregătesc terenul pentru însămînțarea porumbului.

CRESCUȚI DE P

Spunem cu toții că Vasile Roaită și Filimon „Tinerei Gârzi” a Krasnodonului, ca atâți nici a căror amintire o slăvim, au fost Prin asta înțelegem că viața, gândurile și înima o parte a vieții, gândirii și inimii partidului; pri cuți de partid”, a „crescut” însuși partidul și a teril multilaterale a popoarelor — așa cum ne Marx încoace, a lumii și a oricărui popor în pa „Crescuți de partid”, fără îndoială, sint cei iesc și lucrează, gindesc și se poartă asemeni lor că sint asemeni lor, ei nu-ți sar în ochi decît, așa, prin modestie.

Asta, în primul rînd.

Am întîlnit pe alocuri și cite un om în foa laude des și tare, fără a sta nicicît la „crescut de partid”. O spune chiar așa cu tuind atîta literă mare și atîtea accente ca sub el este „crescut”, încît pentru rest abia-i rămin ce accente...

Pe lăudăroșii aceștia viața, bruma de exper învățat să-i împart în două: o parte sint pînă un și repelă niște vorbe pe care mai tîrziu, cînd vor cuți” ca să le înțeleagă și destul de modeștii ca ele, nu le vor mai rosti ca acum; ceilalți, știind gogi pur și simplu.

Asta, într-al doilea rînd.

Nu întîlnești pe toate drumurile, astăzi, în fa despre care să poți spune fără nici o sovă întregul „crescuți de partid” — în tot ce f clipă cu clipă. Asemenea oameni n-au cum fi de de numeroși — dar sint din zi în zi mai mulți și meincetat. Asta o vedem și simțim cu toții.

Aceasta, în al treilea rînd.

La fel însă, în al patrulea rînd, sint tare p mai puțini, oamenii care, poți spune fără și vîrsta și judecata maturității, fără ca ac viață și muncă ai partidului să-i fi influențat pute dacă uneori ei înșiși nu-și dau seama de asta, și vrea s-o recunoască pe loc.

Să nu uităm că acum 37 de ani, sau 27, mar menilor din țara noastră (nu din vina lor; dar asta) priveau încă războiul și exploatarea, anal tatea în rîndul copiilor, bolile sociale și multa ca pe niște cumpulate rele „în firea lucrurilor acum oamenii de la noi, în parte aceiași, intra li de cînd, în linii mari și chiar în linii mai amăr ploatorii cu botul pe labe: au alungat moșierii agrară, au înaintat masiv în construcția agricol smuls din mina capitaliștilor întreprinderile înd băncile; au redus mortalitatea infantilă la apr cît era și au deschis ofensiva împotriva bolilor și aproape cu totul analfabetismul; uniți sub con independenț de faptul că sint sau nu membri de șesc vreo credință religioasă ori sint atei, au l lupta mondială pentru suprimarea pe totdeauna reconstruit o țară — și-și construiesc o viață nou

Dar pentru ca acestea să fie, a trebuit ca capete în acest răstimp conștiința drepturilor și riilor față de sine însuși; să înceapă a înțelege tr și cum, și biziindu-se pe cine, și fiind cu ochii în A trebuit ca partidul să crească sute și sute de m influențeze zi de zi creșterea a milioane de c popor muncitor, crescut treptat, călit și condus d el însuși îl crește.

Te vād în patru-ș'cinci bătîn

Țărșii zdravîn în pămînt

Moșia măsuring cu pasul

Ți-aud parcă a ceea șiasu.

Răstît și dirz, sau cald și dî

Te vād adeseori muncit

De gînduri și de frămîntări,

Te vād de trudă istovit

Sau chinuit de întrebări.

Mu-și nu știu cum te cheamă

Dar te cunoaște-ntregul nat

Că ești mereu prezent în toat

C-o glumă, c-un îndemn, c-u

Că umărul la greu și-l pul.

Mulți nu știu cum te cheamă

Dar drag la fel îl ești oricul.

Vrăjmașii pe la colț te-njură

Și cite unul te pîndește

Poporul însă cu căldură

Și cu mîndrie te privește

Că lul îl ești nespus de drag

Și el nădejea-n tine-și pune.

El vede-n tine scut și steag,

Partidu-l vede-n acțiune.

Îți vād a ceea chipu-n gînd

La fel cum mulți în preajmă

Și totuși, ai ceva aparte:

Al ochi mai vii, mai visători,

Țîntind mai ager, mai depart

Te-am întîlnit adeseori

Prin mii de sate, pretutîndeni

Zorînd mereu lăr-de răgaz.

Te-am întîlnit unde s-aprînde

Atîlea case becul azi,

Te-am întîlnit oriunde-n sat

O școală nouă s-a-nălțat,

Și te-am văzut pornind tractor

Peste necazul și răzoare.

Te întîlnesc prezent în toate

În tot ce-i nou și se avîntă,

Cu zvicnete de ciocirle;

Mulți nu știu cum te cheamă

Poporul însă mi te știe

Și el de munca ta cuvîntă

Cu dragoste și cu mîndrie.

A
C
T
I
V
I
S
T
U
L

Sărbătorirea ZILEI DE 1 MAI

Zori zilei de 1 Mai au găsit întreaga țară în straie sărbătorești. Coloanele de manifestații, exprimîndu-și atașamentul față de politica înțeleaptă a partidului și guvernului, au demonstrat cu hotărîre și entuziasm pentru pace și socialism, pentru solidaritate strînsă cu oamenii muncii de pretutîndeni.

La mitingul care a avut loc în Capitală a luat cuvîntul tovarășul Gheorghe Apostol, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului Central al Sindicatelor din R.P. Romînă.

Defilarea a fost deschisă de gărziile muncitorești îmbrăcate în frumoasele lor uniforme albastre. Ele pătrund în piață în clipa în care văzduhul se umple de acordurile majestuoase, avîntate, ale marșului partizanilor.

Coloanele muncitorești masive, puternice au în primele rînduri pe fruntașii în producție. S-a încetățenit obiceiul ca în această zi fiecare colectiv să-și vestească realizările: Uzinele „23 AUGUST” — un nou automobil; Uzinele „VASILE ROAITA” — 165 tone metal economisit; Fabrica de confecții „GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ” — poartă cu mîndrie steagul de întreprindere fruntașă pe ramură, obținut acum pentru a 12-a oară.

În toate orașele țării demonstrația s-a desfășurat sub semnul solidarității internaționale a celor ce muncesc, al unității de nezdruccinat dintre partid, guvern și popor. Au defilat mării înfloritoare Văi a Jiului, odinioară Vale a plîngerii, oțelarii Reșiței și Hunedoarei, fărîtorii de tractoare din Orașul Stalin — care în cinstea lui 1 Mai au realizat noul tip de tractor „U.T.O.S. Universal 27”. — studenții din bătrîna și totuși veșnic tinăra cetate a culturii ieșene, au defilat înfrățiți exprimîndu-și atașamentul față de patria comună locuitorii din cuprinsul Regiunii Autonome Maghiare

În acest an oamenii muncii din agricultură au hotărît să sărbătorească prin muncă ziua de 1 Mai. Pe cîmpurile dobrogene zeci de gospodării colective și de stat, ca cele din Tuzla, Costinești, Miriștea, Babadag au terminat în această zi însămînțările de primăvară. Tractoriștii de la G.A.S. Pîscu Sadovei, regiunea Craiova, au muncit cu însuflețire în ziua de 1 Mai întrecînd volumul de lucrări planificat. Asemenea lor, numeroase alte colective de lucrători din agricultură au sărbătorit ziua de 1 Mai cu însemnate succese în muncă.

În rînduri strînse, cu mîinile pe țeava armelor, trec gărziile muncitorești.

În cîntec și dans, tineri și tinere din Ig-Mureș trec prin fața tribunelor.

La Orașul Stalin, — defilează prin fața tribunelor noile tipuri de tractoare UTOS.27 construite de muncitorii și inginerii de la uzinele „Ernst Thälmann”.

CUVÎNTUL PARTIDULUI, - CĂLĂUZA FAPTELOR NOASTRE

Cîntec drag partidului

Foale verde, lin pelin
Zile trec și zile vin
Scăpai, doamne, de la chin...
Zile vin și zile trec :
Cu oamenii-n rînd petrec ;
Că eram copil răzînit
De durere prîpînit
Nimeni nu-mi știa de nume,
Străilor umblam prin lume
De la stăpîn la stăpîn
Coseam iarbă, stringeam fin,
Duceam boii la păscut
Nemîncat și nebăut
Și cînt era jalea mea
Nu mi-o știa nimenea —
Doar partidul nostru drag
Mă știa-n lume prîbeag —
Că să-mi fie viața floare
A-nrîntat el închisoare
Tot cu lanțuri de picioare ;
Că să-mi fie viața lină,
El n-a cunescuț hodină...
Cîntă cucule frumos
C-am scăpat de trai ciînos ;
Cîntă tu, privighetoare,
C-am scăpat de supărare.
Azi am casă și am masă
Și mi-l inima voloasă,
Pentru mine merg la coasă.
Azi am bouleni și plug,
Pentru mine îi înjug
Și tot cînt pe lingă boi
Cîntec drag de vremuri noi,
Zic în frunza pomului
Cîntec drag partidului
Că de-s vesel precum sint
Doar el m-a-nvățat să cînt.

Cules în com. Bobești,
raionul Balș, reg. Craiova

Eu nu știu nimic mai drag

Foale verde foi de fag
Eu nu știu nimic mai drag
Ca partidul țării mele
Ce ne-a scos din timpuri grele —
Și ne-a scăpat de nevoi,
De tilharli de ciocoi,
De focal amarului
Și pumnul jandarului.
S-avem astăzi cite-am vrut,
Cu domnia s-a bătut —
Brațul lui de stîncă tare
A rupt lacăt și zăvoare
Și mereu o fi sub soare,
Pentru răi, neiertător
Pentru noi, mîngietor ;
Unde merg, unde pășesc,
Cu partidul mă găsec
Îi simt mersu-n grîul des
Ce se leagănă pe șes,
Cînd văd șirul de tractoare
El în minte îmi răsare...
Cînd văd toamna carul plin,
Înima-mi șoptește lin :
Să trăiești, partid iubit,
Că de cînd ai izbîndit,
Avem și noi trai tîlnit.
Copilașii ne sint flori,
Zilele mindre comori —
Anii tineri și-ncărcăți
Tot de mina ta ni-s dați.
Să trăiești, partid iubit,
Că multe ne-ai dăruit ;
Cînd dușmanu-ți vede fața,
Facă-l-se pulberii viața —
De cutează să-ți stea-n cale,
Plază sub tăpîile tale !
Și să-ți fie trînicia,
Cît soarele și vecia.

Cules în com. Cerna, raionul
Măcin, reg. Galați

Pe muntele vremii, sus...

Foale verde cucuruz
Pe muntele vremii, sus,
Colo sus pe coama lui
Zboară șoimul gîndului,
Zboară șoimul, se rotește,
Și-ntre toate ce-mi zărește ?
O poiană rotunjoară,
Cu strai nou de primăvară
Mare cit a noastră țară.
În pajîștea numai floare
Trec în cîrduri căprioare,
Cu ochi de ceară și soare :
Și se-ntrec albinele
Sărulînd sulfinele,
Crîni și lalelele.
Și-n poiana fermecată
Gîndului ce i se-arată ?
Riu de miere și de lapte
Susurînd și zi și noapte —
Riu de miere gălbioară
Cît s-ajungă pentr-o țară,
Riu de lapte colîlnu
Stîcînd ca argintul viu.
Lingă-o tufă înflorită
Un cuptor e plin cu pită
Iei o pită, răsar două
Toate-s din fîria-n nouă,
Și iar verde cucuruz
Pe muntele vremii, sus
Ne cheamă gîndul hoinar
Să ne dea poiana-n dar —
Dar urcușu-i tare greu
Pasul lunecă mereu
Și din negrele păduri
Ne-așin calea lupii suri,
Drumu-i greu, cu țepi și tină,
Dar urcăm în mers voios —
Drumu-i greu cu țepi și tină,
Dar ne poartă spre lumină
În poiana visului,
Casa comunismului.
Zboară șoimul gîndului...
Cu partidul drag în frunte,
Biruin al vremii munte.

Cules în com. Hodod, raionul
Cehu Silvaniei, reg.
Baia Mare

Primăvară, snop de flori...

Primăvară snop de flori,
Trec cu turma de miori
Printre brazi, printre iăguți,
Peste pieptul muntelui.
Și cînd dau ochii cu tine
Viersul tău în loc mă ține —
Viers frumos de păsărele
Pitulate-n rămurele...
Viers de frunze și izvoare,
Dar sint toate călătoare ;
Toamna, frunza, sus pe vînt
Căde plînsă la pămînt —
Iarna, munții-ncărunțesc,
Păsările pribegesc
Și izvoarele-amuțesc.
Numai la inima mea,
Ce-a-nflorit, nu se mai la —
E o altă primăvară
Și ea nu poate să piară !
Cînd sosesc toamnele ude,
Viersu-i dulce tot s-auge.
Cînd iernile viscolesc,
Florile-i tot înfloresc
Și-o rămîne-așa frumoasă
Ca un cînt, ca o mireasă
Cît e trădînd omului,
Că pe cerul vieții lui
Soarele partidului
Zi de zi-l strălucitor
Neumbrit de nici un nor —
Feste inimă adie,
Numai vînt de bucurie
Și de unda lui se-nclină
Floarea visului senină
În a inimii grădină.

Cules în comuna Hangu,
raionul Ceahlău, reg. Bacău

Culegător : Ion Socol

9 M A I

(Urmare din pag. 1-a)

rotdeauna în amintirea noastră și a generațiilor viitoare.

Poporul român este deosebit de mîndru că la zdrobirea Germaniei fasciste și cucerirea victoriei a putut aduce o contribuție însemnată.

În războiul antihitlerist România a participat cu 15 divizii, unități de tancuri, un corp aerian și flota de Dunăre. Luptînd umăr la umăr cu ostașii sovietici, ostașii romîni au contribuit direct nu numai la eliberarea întregului teritoriu al țării noastre, dar au participat activ la luptele pentru zdrobirea cîmpitorilor hitleriști pe teritoriul Ungariei și Cehoslovaciei.

Prin efectivele angajate în lupte peste granițele țării, România a ocupat un loc de seamă în rîndurile coaliției antihitleriste. Forțele noastre armate au dus lupte grele, pe un spațiu adînc de peste 1.000 km, trecînd în condiții grele peste 12 masivi muntoși și forțînd tot atîtea cursuri mari de apă. Armata noastră a eliberat 3.851 localități, din care 53 orașe și a făcut 103.214 prizonieri de război.

Pentru faptele lor de vitejie și eroism mii de soldați, sergenți și ofițeri romîni, care au participat la războiul antihitlerist au fost decorați cu ordine și medalii romînești, sovietice și cehoslovace.

Victoria asupra fascismului german a dat posibilitate poporului român să dezvolte și mai mult succesele obținute cu începerea de la 23 August 1944, cînd a răsturnat de la putere clica fascistă antonesciană. Pornind pe drumul fîuririi unei vieți noi, socialiste, poporul nostru muncitor a refăcut cu ajutorul internaționalist al U.R.S.S. economia națională, lichidînd dependența economică și politică față de puterile imperialiste.

Poporului nostru îi este scumpă pacea, fără de care nu poate fi construit socialismul. Guvernul țării noastre promovează o politică de apărare a păcii, de întărire a colaborării internaționale.

El se alătură cu toată hotărîrea glasului popoarelor lumii care cer cu fermitate încetarea cursei înarmărilor, a experiențelor cu arma atomică, a zborurilor provocatoare ale avioanelor americane cu încărcătură atomică spre frontierele U.R.S.S.

Poporul român și forțele sale armate urmăresc în același timp cu vigilență uneltirile cercurilor imperialiste îndreptate împotriva țărilor socialiste. Instruindu-se temeinic, forțele noastre armate sint oricînd gata să apere cu arma în mînă realizările socialiste ale poporului român, independența și suveranitatea țării noastre. Împreună cu armatele celorlalte state socialiste, armata noastră populară stă de strajă cu vigilență nobilei cauze a socialismului și păcii.

Erolul atac al diviziei „Tudor Vladimirescu” la Debrecin

Soldații sovietici și romîni înainte de începerea luptei împotriva dușmanului comun.

Cind pomenești cuvântul Egipt, îți și amintești de Nil și piramide; două imagini, două noțiuni în același timp, deosebite una de alta. Încă din clasa întâia de liceu am învățat despre piramide și faraoni, despre dinastii. Cine n-a repetat de zeci de ori în gând denumirile celor trei piramide de lângă Cairo: Keops, Kefren și Mykerinos? Cine n-a rămas visător după ce a citit o strofă din Egiptul lui Eminescu?

Și prin tufele de mături, ce cresc verzi, adince, dese
Păsări îmblinzite-n cuiburi distind penele alese,
Cîrîpînd cu ciocu-n soare, giugiulindu-se cu-amor,
Inneat de veșnici visuri, răsărit din sfînte-izvoare,
Nilul mișc'a lui legendă și oglinda-i galben-clară
Către marea liniștită ce înneacă al lui dor.

Nilul hrănește pe egiptean. De mii de ani curge și se revărsa la date fixe, aducînd mană pămîntului însetat. O dată cu apele ce se revărsa, mîlul galben-roșatic conține și hrana îmbelsugată a plantelor ce vor crește din el, după retragerea apelor.

Nilul era și zeul egipteanului. Egipteanul se închina Nilului întocmai ca mahomedanul: lui Alah; întocmai ca evreul: lui Iehova; întocmai ca budistul: lui Buda.

Nilul i-a adus fericirea, dar i-a creat o stare de inferioritate și teamă. Felahii își pregăteau semînțele, plugiurile de lemn și așteptau revărsarea din nou a Nilului. Începuse să-și însemne pe răboj timpul. După revărsările Nilului și-au făcut un calendar. Nilul i-a făcut să descopere anotimpurile: se revărsa la date fixe. Dar egiptenii n-au pus sub cercetare și observație numai Nilul; au cercetat și observat și stelele, cerul. Erau vestiți vrăcii și cititorii de stole din Peon; erau vestite leacurile adormitoare din Egipt. Se pare că Minerva și Circe luau leacurile de la vestita Polidamna, care putea să-l transforme pe om în crocodil și pe cal în om. Ea l-a transformat pe Amon în cal... De la ea au rămas zeii cu trup de animal și cap de om... Sufletele tuturor muritorilor își continuau existența și dincolo de moarte, reîncarnate în diferite animale. Moartea era sensul vieții egipteanului. În moarte își găsea fericirea... El nu murea pentru a fi mîncat de viermi. Îmbălsămarea lui nu era făcută pentru viermi... Nici nu era îngropat în pămînt. Morții, în Egipt, nu sînt îngropați. Cei bogăți erau mumificați și ascunși în catacombe, de unde nici hoții nu-i puteau găsi.

Am văzut un cimitir lîngă piramide. Mi se părea că este o așezare omenească, un sat de beduini în pustiu, pe nisipurile nesfîrșite, niște corturi. Mormintele egiptenilor sînt în afară, nu în adîncime. Mortul este așezat într-un sicriu și sicriul este așezat pe nisipul pustului și zidit. Zidit cu piatră și cărămidă, de jur-împrejur. Cadavrul se usucă în sicriu.

Faraonii aveau piramide. Cel din urmă muritor are dreptul la piramida lui. Nu ca piramida lui Keops, nici ca celelalte mai mici, Kefren și Mykerinos. În fața mormintelor lor nu stă, de pază, nici un Sfînx. Sfînxul îi păzește pe faraonii din piramide. Piramidele sînt mormintele lor. Numai faraonii aveau dreptul de a ridica piramide. O piramidă este tot ce mintea omului a putut născoci mai colosal. Măreție? Frumusețe? Nu! Vezi colosalul, vezi muntele de piatră, făcut de mîna omului, de sclavi ridicat, dar nu încintarea sufletescă; vezi forța și puterea faraonilor, dar nu măreția artei. Pe mine nu m-au încintat piramidele. Nici Sfînxul nu m-a încintat. Mă așteptam la altceva. M-au dezamăgit. M-a copleșit muntele de piatră, m-a apăsât. Omul se simte mic numai pe lîngă un singur bloc de piatră așezat la piramida lui Keops. Cîte tone sau zeci de tone cîntărește o singură piatră? Cîte milioane de asemenea blocuri de piatră au trebuit să clădească sclavii pentru a ridica mormîntul faraonului? Cum le-au adus? De unde? Cum le-au ridicat? Cu ce mijloace? Pentru mine rămîne mister felul cum au putut ridica stînci peste stînci, la o înălțime atît de mare. De unde le-au adus am aflat: din munții din susul Nilului. Am aflat și cum le-au adus: pe plute și ambarcațiuni. Nilul nu-i denarte. I-a citeva sute de metri. Au săpat un canal adînc. Blocurile de piatră erau aduse pînă la piramide pe acest canal. Încă se mai vede canalul prin care erau aduse pietrele. Cînd te gîndești că treizeci de ani au robit o sută de mii de oameni pentru a ridica piramida lui Keops. În treizeci de ani au murit încă pe atîta sclavi, dacă nu mai mulți. Pentru ce au murit? Pentru nebulia unui faraon, pentru nebulia tuturor faraonilor au murit sclavii și felahii. Piramida este documentul cel mai grăitor al forței brutale care a stăpînit în Valea Nilului. Nu, nu! N-am găsit frumusețile pe care mă așteptam să le văd la piramide. N-am găsit nici armonia pe fondul albastru al cerului și al pustului nesfîrșit, care începe chiar de lîngă piramide. Nu m-au impresionat nici mumiile lor din Muzeul Greco-Roman din Cairo. Nu m-a impresionat nici mumiile aurite a vestitului și crudului Tutankamon. I-am văzut mumiile, i-am văzut podoabele și lucrurile personale care i-au fost puse în piramidă. E interesant de văzut o mumiie. Dar ceea ce este mai interesant decît toate este arta vechilor egipteni, fie în aur, fie în sidof ori fildes, fie în ceramică ori în piatră. Aș putea spune că în morminte s-a născut arta adevărată egipteană. Prin asta au valoarea lor și piramidele. Nu prin blocul de piatră, nu prin construcția lor care să atingă norii...

Dacă ar avea glas, Valea Nilului ne-ar povesti multe. Ne-ar povesti de primele triburi primitive, de primele organizări sociale și de primele construcții, primele indiguiiri și canalizări.

Nilul a determinat împărțirea timpului, cititul în stele. Observarea astrelor a dat naștere astronomiei. Astronomia a deschis un capitol nou în istoria navigației, a deschis calea spre marile descoperiri geografice. Clima și Nilul i-a învățat pe egipteni cum să-și organizeze terenul, cum să facă parcelele și canalele, cum să facă irigația. Din aceste forme de teren irigat au răsărit formele geometrice, s-a născut geometria. Egiptenii au descoperit pătratul, dreptunghiul, trapezul, cercul, triunghiul. Nu numai le-au descoperit ca forme, dar le-au și formulat teorii și legi care au rămas valabile pînă în ziua de azi. Au rămas valabile ca și legile astronomice, ca și leacurile tămăduitoare ale vrăcilor lor vestiți în toată lumea.

Civilizația veche egipteană l-a făcut pe Alexandru cel Mare să-și mute capitala la gurile Nilului, să fon-

deze orașul și cetatea Alexandria, care, în scurt timp, a devenit centrul lumii civilizate de atunci, centrul cel mai mare cultural. Dacă la Atena s-a născut arta și gîndirea elină, la Alexandria au prins rădăcini și au viețuit. Arborele elenismului a crescut și a dat roade o mie de ani. De aici s-a răspîndit dulceața fructelor sale pe tot pămîntul. Farul se aprindea cînd într-un loc, cînd în altul. Comoara îngropată pentru o bucată de vreme izbucnea în flăcări. S-a stins la Atena și a izbucnit la Alexandria; s-a stins la Alexandria și a izbucnit la Roma, iar cînd s-a stins la Roma, s-a

NOTE DE DRUM DE DUMITRU CORBEA

mutat la Bizanț. Din Bizanț a trecut Marea Neagră și a ajuns în vechiul Kiev, în vechea Moscova. N-a ocolit nici pe vechii franci, nici popoarele germanice. În patru vișturi s-a răspîndit.

Și împărații romani credeau că își vor găsi un culcuș cald la Alexandria. Au vrut să fie egali faraonilor. Dar n-au reușit. Unii zac în același culcuș în care a fost pus și Alexandru cel Mare, în Catacombe. Am coborît în adîncul acestor catacombe. Un adevărat labirint, prin care te poți rătăci, ca și în labirintul de scări și coridoare al piramidelor. În acest labirint, în firidele din ziduri, erau zidiți regi, împărați, conducătorii cetăților. Am dat și de mormîntul lui Caligula, împăratul pe jumătate nebun, care și-a făcut calul senator. Am dat și de „sfintele oseminte” ale „senatorului”. Oasele calului au cîntea de a sta alături de împărat, într-un sicriu-vitrină. După obiceiul faraonilor erau îngropați și împărații romani, cuceritorii și stăpînii Egiptului. Își puneau în morminte cele de trebuință... Caligula, probabil și-a îngropat cu el o dată și calul-senator, și-a îngropat și sclavul, îngrijitorul calului-senator...

Pustiul de nisip e cel mai plin de vrajă. Mirajul nu întîrzie să-ți se arate. De la Alexandria și pînă la Cairo am mers pe șoseaua asfaltată. Din loc în loc era „înzăpezită” de nisip. Cu o noapte înainte fusese furtună. Nisipul din Sahara o astupase în multe locuri. Serviciul de curățire a dat-o circulației în cîteva ceasuri.

Era soare cînd m-am întors la Alexandria. La amiază am pornit din Cairo. După ce-am trecut de piramide, la vreo sută de kilometri, nu departe de stațiunea-oază Wadi Natruu, am început să am vedenii. Mi se părea că văd în pustiu sate, pomi, ape sclipitoare. Șoferul m-a lămurit că nu-i nimic, că „așa se arată în pustiu”. Am oprit mașina și am privit. Dispăruseră și case, și pomi, și apă. Apa este cea mai înșelătoare în pustiu de nisip. Călătorul însetat este atras și se duce să bea apă... Este ademînt din loc în loc, atras în pustiu, în împărăția de nisip și nu mai vine, nu se mai întoarce niciodată. Îl înghit nisipurile, îl mîncîncă vulturii și fiarele sălbatice.

În pustiu, am văzut cîrduri de cămile. Nu-i vegetație. Rar unde este cîte o plantă de pustiu, cîte un spin. Cămilele se mulțumesc cu mugurii spinilor, cu vegetația săracă. Ciugulesc. Le privesc. Deschid ochii mari. Mi-i frică să nu fie tot un miraj... Nu. Un mahomedan, un păstor, stă îngenuchiat și se roagă lui Allah. Stă cu fața spre Mecca. Mahomedanul îți poate servi, în pustiu, de busolă... El știe unde este Mecca; el nu se înșală.

Îmi închipui că girafele ar arăta mult mai frumos pe fondul de nisip, pe pustiu. Am văzut una la grădina zoologică din Alexandria. Și-a trecut gîtul peste un gard de sîrmă de cel puțin patru metri. Caraghioase mi le închipui păsînd prin case, dar elegante și majestuoase stînd și privind dunele de nisip, alergînd prin pustiu, fugărite de lei și tigri. Salturile lor, cred că-s nespuse de frumoase. Cămilele sînt urite, respingătoare chiar. Girafa este elegantă cînd stă în picioare nemîșcată; calul arăbesc are elegantă cînd zboară în galop cu beduinul; cămila este făcută să suporte foamea și setea, arșița și frigul nopții. Răbdă de foame, arșiță, dar nu răbdă să fie bătută, umilită. Răbdă ce răbdă și cînd nu mai poate, își ucide stăpînul și se afundă în pustiu. E mîncată de fiare sau înghită de nisipuri. Acest lucru l-am aflat la Cairo. Am trebuit un beduin și mi-a confirmat-o. Am întrebat și un stăpîn de cămile, de lîngă piramide. A confirmat-o și el. Cămila nu-și omoară stăpînul rîu la prima bătaie. Răbdă. Răbdă un an, doi; pînă dește, așteaptă și nu se răzbană decît atunci cînd este sigură

de izbîndă. Se răzbană cînd se află singură cu stăpînul, cînd nu-i nimeni, cînd merg în pustiu. Atunci îi prinde în gură și nu-i dă drumul decît în clipa în care vede că-i mort. După asta pornește în pustiu din care nu se mai întoarce...

O mulțime de lucruri văzusem la Cairo și la Alexandria: piramidele, Nilul, Muzeul Greco-Roman, Grădina Zoologică, Catacombele, Columna lui Pompei... Am văzut moschei care întrec în frumusețe și măreție multe monumente pe care le-am văzut la Constantinopol, la Atena, în Italia, în țările celelalte pe care le-am vizitat. La Monreale, în Sicilia, am văzut o mănăstire veche, foarte veche, amestec de stil orientat și apusean, Curtea interioară, cum au moscheile, mi-a plăcut mult, nespuse de mult. Mi-a plăcut și curtea interioară a moscheii Albăstre din Istanbul. De neînchipuit și neegalată este moscheea de alabastru din Cairo! Neegalată este și curtea sa! Zidurile, mozaicurile, vitraliul, minaretele, totul te desfată, te încîntă.

Din curtea acestei moschei, după ce Egiptul a fost cucerit de turci, au fost masacrați mameleucii. Aici a fost distrusă ultima rămășiță a vestitei cavalerii egiptene. Au pierit oamenii și caii, siliți să se arunce în prăpastie.

Bizanțul a luat într-o oarecare măsură locul Alexandriei. Alexandria a rămas uitată, adormită, ca o piramidă acoperită de nisip.

Canalul de Suez a trezit iar orașul adormit. Canalul de Suez a făcut din Alexandria unul din cele mai mari porturi în Mediterana de Răsărit. Așa cum fusese el cu o mie de ani în urmă. Tot descoperirile egiptenilor au ajutat părăgînirea lui. Fără astronomie, Vasco de Gama n-ar fi putut descoperi drumul către Indii... Oceanul își cerea dreptul, înfîietatea. Era mai necuprins și avea mai multă respirație...

Praful se așternea pe alcele și grădinile pe care a pășit Aristotel, profesorul lui Alexandru cel Mare, filozoful pe care Dante l-a numit, în Divina Comedie, „învățătorul învățătorilor”.

Canalul de Suez! Englezii credeau că dacă au pus stăpînire pe acțiunile lui, au dreptul și la stăpînirea țării, la înglobarea Egiptului în vastul imperiu colonial... Pe aici bogățiile Indiei și tuturor coloniilor ajungeau mai rapid în Anglia. Ajungeau mai iute și mai ieftin — întocmai ceea ce visează un negustor adevărat. Devenise drumul cel mai umblat al piratilor. Tot pe acest drum de apă s-au scurs și bandele lui Mussolini, cînd au atacat Abisinia...

Egiptul se trezește parcă din somn, din letargia în care a fost ținut de preoți și faraoni, de mizerie și ocupație străină. În Egipt se încheagă o conștiință națională și socială în același timp. Cresc forțele naționale și sociale, crește industria, crește volumul schimburilor comerciale. Am văzut asta la Cairo, am văzut la Alexandria, unde am stat de vorbă cu negustorii, cu muncitorii, cu intelectuali.

Apărarea și întărirea puterii de apărare este preocuparea principală a guvernului, a președintelui Nasser. Am văzut la Alexandria, cu cită mîndrie pășeau tinereții și tinerele fete în formații paramilitare. Aceste fete nu mai semănau de loc cu umbrele cu vâl pe obraz. Aveau puști în spate, țineau capul sus și erau vesele, cîntau.

Femeia egipteană! Descătușarea și eliberarea acestei forțe incalculabile va aduce multe foloase Egiptului. Desființarea, interzicerea poligamiei este pe cale de împlinire. Prin asta se va da demnitate și egalitate sexului urgisit, umilit.

Poligamia, foamea, hoția, boala și lipsa de apă potabilă au fost racilele cele mai răspîndite în Egipt. Unele au mai rămas. Coranul a fost paravan la foarte mulți mahomedani. Religia le-a dat dreptul să se însoare cu mai multe femei.

Tăranul mai cuprins ține mai multe neveste pentru a-i munci pămîntul pentru a-i crește caprele și cătîrii, cămilele și bivoli. Fiecare are misiunea ei: una face mîncare, alta paște cămilele și taurii, alta udă plantațiile. Mahomedanul nu-și aduce toate nevestele deodată în casă. Le aduce pe rînd. Întîi una, pe urmă alta. Pe toate le aduce tinere, vrednice de muncă. Cînd prima nevastă e bătrîna, ultima e tot atît de tînără ca și fiicele primei lui neveste.

Poligamul de la oraș e mai practic. Vorbesc de cel ticălos, proxenetul, care își plasează nevestele ori unde poate încasa bani. Pe una o bagă servitoare la un englez, alta la un francez, alta la un grec, pe alta o bagă lucrătoare la o fabrică, pe alta vînzătoare. El încasează lefurile lor și are grijă să le dea dimineața cîte o lipie de făină de orez cu puțină dulceață, ori cîte un cartof copt, hrana lor pe-o zi. El se duce la cafenea, joacă biliard și cărți, fumează și bea cafea și se îngrașă, luîndu-și o femeie tînără și frumoasă numai pentru dragoste... Dar sînt convins că ziua eliberării femeii din robia Coranului și a bărbatului nu poate fi departe. Această credință mi-am făcut-o cînd am văzut tinerele fete purtînd armele pe umeri, cîntînd. Am văzut în ele forța, demnitatea și mîndria descătușării lor...

Lumea arabă își măsoară pașii, își ridică fruntea. Uriașul adormit își dezmoarteste brațele... Arabii sînt conștienți că nu-și pot realiza aspirațiile decît într-o unitate mare istorică, într-o Federație. Uniți, nu vor cădea în robie. Dezbinați, cotați, vor putea fi înfrinți. Numai atunci. Geana de lumină, pe care am văzut-o deasupra Saharei în noaptea în care ne-am apropiat cu vaporul de coastele Africii, vestea biruința lumii arabe, biruința continentului Negru.

Eu cred în această biruință. Cred în eliberarea, de sub jugul colonialist, a tuturor țărilor și popoarelor din Asia și Africa.

Să fie înlăturată primejdia războiului atomic!

Cu fiecare zi ce trece, popoarele lumii cer cu tot mai multă stăruință să se înlătore primejdia dezlănțuirii unui război atomic, să se asigure pacea și liniștea întregii omeniri. În acest sens, pe întregul glob oamenii cinstiți, iubitori de pace organizează puternice demonstrații de protest împotriva continuării experiențelor cu armele nucleare, împotriva manevrelor provocatoare ale S.U.A.

Zilele trecute, de pildă, a avut loc în Berlinul occidental un insufletit miting al tineretului care a manifestat împotriva înarmării atomice a Bundeswehrului. Manifestanții au purtat pancarte mari cu inscripția: „Tineretul din Berlin luptă împotriva morții atomice”.

La chemarea Partidului Comunist din Anglia, în ziua de 4 mai s-a organizat la Londra un mare miting la care au participat mii de oameni ai muncii din capitala Marii Britanii. Demonstrații au cerut într-un singur glas: „Să se interzică arma nucleară!”, „Să se organizeze imediat tratative la nivel înalt!”, „Nici o bază pentru rachetele americane!”.

Este cunoscut faptul că Uniunea Sovietică, consecventă politicii sale de pace și de înțelegere între popoare, face eforturi stăruitoare pentru a determina guvernele S.U.A. și Angliei să pună capăt jocului aventurist cu arma atomică.

Popoarele lumii nu pot fi de acord cu poziția S.U.A. Ele au fost profund indignate când au aflat de manevrele diplomației americane care au împiedicat discutarea în cadrul Consiliului de Securitate a situației primejdioase create în regiunea arctică de zborurile avioanelor americane în direcția frontierelor U.R.S.S.

S.U.A., căutând să inducă în eroare opinia publică mondială, a adus în Consiliul de Securitate proiectul cu privire la o așa-zisă „inspecție aeriană interna-

țională” în Arctica. De la prima vedere se poate foarte ușor deduce ce urmărițe în fond acest proiect. Astfel, nu numai că nu s-ar pune capăt zborurilor aviației americane spre frontierele Uniunii Sovietice, dar serviciile americane de spionaj ar avea prilejul să-și desfășoare netulburate activitatea lor provocatoare. Că acest lucru îl urmăresc S.U.A. se poate desprinde și din faptul că proiectul american prevede o astfel de inspecție care să cuprindă un întins teritoriu sovietic din zona Arcticii și în schimb... nici o palmă de pământ din teritoriul S.U.A. Era de așteptat ca Uniunea Sovietică să respingă o astfel de „inspecție” și această manevră propagandistică americană să eșueze.

Reprezentantul Uniunii Sovietice a arătat, în cadrul unei ședințe a Consiliului de Securitate, că în Arctica există o singură problemă de rezolvat: încetarea zborurilor provocatoare ale avioanelor americane. De asemenea, Consiliul de Securitate a fost chemat, prin proiectul de rezoluție sovietic, să se pronunțe în favoarea ținerii imediate a unei conferințe la nivelul cel mai înalt.

Dovada politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice o constituie și recentul memorandum trimis de guvernul sovietic guvernului S.U.A. cu privire la convocarea cit mai grabnică a conferinței la nivel înalt. În memorandum se arată că „guvernul sovietic își exprimă speranța că guvernul S.U.A. va depune, la rindul său, eforturi în vederea realizării unei înțelegeri cu privire la ținerea în viitorul cel mai apropiat a unei întâlniri a miniștrilor Afacerilor Externe care la rindul ei trebuie să asigure convocarea cit mai grabnică a unei conferințe la nivel înalt cu participarea șefilor de guvern”.

Vizitele delegației parlamentare cehoslovace în țara noastră

În cursul săptămânii trecute a sosit în țară o delegație parlamentară a R. Cehoslovace.

După vizitele făcute în Capitală, membrii delegației parlamentare a R. Cehoslovace în frunte cu tovarășul Josef Valo, vicepreședinte al Adunării Naționale a R. Cehoslovace au plecat

simbătă dimineața într-o călătorie prin țară.

În zilele de simbătă și duminică membrii delegației au vizitat regiunea Timișoara. Printre localitățile vizitate trebuie menționată și comuna Nădlac care are o bună parte din populație de origine slovacă.

Luni dimineața, delegația parlamentară a R.

Cehoslovace a sosit în Iași. În cursul dimineții, membrii delegației s-au întâlnit cu deputații statului popular orășenesc, după care au vizitat fabrica de antibiotice. În cursul vizitelor făcute apoi în oraș, ei s-au interesat de monumentele istorice și de vechea tradiție culturală a Iașului.

ÎN FATA HĂRTII

ARGENTINA

De la picururile acoperite cu zăpadă ale munților Anzi, pînă la țărmul scaldat de valurile calde ale Atlanticului de sud, pe o suprafață de 2.800.000 km² se întinde Republica Argentina. Cuceririi spanioli au început colonizarea acestei țări cu mai bine de 400 de ani în urmă, prin masacrarea populației indiene băștinașe. Dezvoltarea Argentinei începe foarte tîrziu, de abia la începutul secolului trecut, o dată cu cîștigarea independenței naționale. Așa se explică faptul că și astăzi populația este încă rară (mai puțin de 20 milioane). Exploatarea sălbatică a țării de către trusturile monopoliste străine (americane și engleze) și sistemul marilor latifundii (între 3.000 și 30.000 hectare) au frînat mult de-a lungul anilor dezvoltarea economică a țării.

Grîul constituie principala cultură și totodată un capitol important al exportului. Se mai cultivă însă și porumbul, vița de vie, trestia de zahăr și tutunul. Una din cele mai mari bogății ale țării o constituie creșterea vitelor. Orașele Rosario și Buenos Aires posedă imense abatoare care lucrează mai ales pentru export. O dată cu progresele industrializării, Argentina are vaste posibilități de a duce un comerț internațional intens. Impiedicată de fostele regimuri dictatoriale care au înrobît țara monopolurilor americane, Argentina n-a putut încheia pînă nu de mult relațiile comerciale spre care tindea și care corespund intereselor ei naționale.

Recent, poporul argentinian și-a putut alege un nou președinte în persoana lui Arturo Frondizi, a cărei candidatură a fost sprijinită de toate forțele democratice și progresiste din Argentina. Noul președinte s-a pronunțat cu hotărîre pentru o politică de pace și înțelegere cu toate țările. El a arătat că urmărește dezvoltarea celor mai largi relații comerciale cu toate țările lumii, inclusiv țările socialiste.

Noul guvern argentinian de sub condu-

cerea președintelui Arturo Frondizi și-a cîștigat de pe acum o mare popularitate prin hotărîrea de a apăra bogățiile naționale ale țării și de a asigura dezvoltarea industriei prin forțe proprii. Una din revendicările cele mai populare este naționalizarea întreprinderilor aparținînd trusturilor străine și, în primul rînd, a industriei petrolului.

Așteptînd realizarea acestor revendicări de interes vital, poporul argentinian a salutat cu entuziasm, la 1 Mai, instalarea președintelui Arturo Frondizi în înalta sa funcție. La această sărbătoare a poporului Argentinei a participat o delegație a R. P. Romine în frunte cu tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R.

Țara noastră a încheiat la începutul acestui an un acord comercial cu Argentina care deschide posibilități mai largi de schimburi. „Sînt sigur — a declarat presei tovarășul Ion Gheorghe Maurer — că vizita noastră va contribui la întărirea relațiilor dintre R. P. Romine și Argentina. Ea va contribui la întărirea luptei pentru pace și constituie o reafirmare a faptului că popoarele pot să se înțeleagă în cadrul coexistenței pașnice”.

Fermierii americani sub povara crizei economice

Cînd Dwight Eisenhower s-a hotărît să candideze din nou la ultimele alegeri prezidențiale din Statele Unite, s-a pus în circulație gluma că face acest lucru numai pentru a nu fi nevoit să se retragă la țară și să susțină regimul creat fermierilor americani de către ministrul agriculturii.

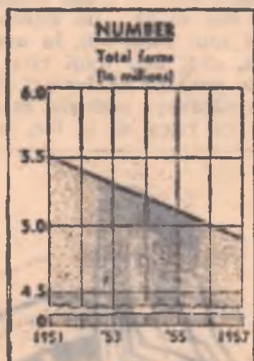
Dacă am lua în serios această glumă, se poate spune că președintele a avut mare noroc. Situația micilor fermieri americani a continuat să se înrăutățească. Impovărați de datorii, plătînd impozite grele, micii fermieri americani sînt siliți să înfrunte concurența unor puternice întreprinderi capitaliste. Lipsite de subvenții din bugetul național, administrațiile locale apasă tot mai crunt asupra fermierilor.

Situația a devenit și mai grea de cînd întreaga economie americană se află într-o perioadă de criză. În timp ce prețurile produselor agricole sînt ținute pe loc în mod artificial, prin mijlocirea legilor, inflația urcă prețurile mărfurilor industriale de la o zi la alta. Totodată, marea număr de șomerilor din industrie (peste 5 milioane) oferă întreprinderilor agricole capitaliste o mîna de lucru extrem de ieftină. Disponind de mina de lucru atât de feftină, marile întreprinderi agricole nu nează mult mai repede pe micii fermieri.

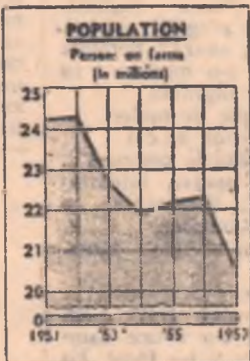
Intr-adevăr, chiar și statisticile oficiale americane sînt nevoite să recunoască procesul descreșterii rapide a micilor ferme. Din 1951 au dispărut astfel aproape 700.000 de ferme individuale, care au fost înghițite de fermele cu caracter industrial, ele dispunînd de mijloace tehnice superioare și mari capitaluri. Rămăși fără pămînt, foarte mulți fermieri au plecat spre centrele industriale, îngroșînd numărul șomerilor.

Tot statisticile oficiale americane recunosc că în primul trimestru al acestui an veniturile fermierilor au fost cu o treime mai scăzute decît în anul 1948.

Astfel, soarta fermierilor americani nu este cu nimic mai bună decît a muncitorilor de la orașe. Și unii și alții sînt

Descreșterea numărului fermelor americane (socotită în milioane) între anii 1951—1957.

Descreșterea populației rurale americane (socotită în milioane de suflete) între anii 1951—1957.

(Grafice apărute în ziarul american „New-York Times”, din 6 aprilie 1958).

astăzi tot mai greu apăsarea marelui capital. Bineînțeles, oficialitățile americane sau zărele trusturilor nu vor recunoaște nicodată că izvorul greutăților prin care trece poporul american este exploatarea capitalistă.

Iată, de pildă, ce scria nu de mult, cu prefăcută mirare, dar cu multă nerușinare, un oarecare Thomas Stokes în ziarul american „New York Post”: „Ai impresia că cineva își rezervă o parte prea mare undeva, în cadrul numeroaselor etape prin care trece hrana noastră și bunurile industriale, după ce ies din mina fermierilor și a muncitorilor și înainte de a ajunge la noi? E cert că nici fermierul și nici muncitorul nu iau partea leului”.

Curat mister! Oare cine să ia „partea leului”? Nu cumva marea capital? În orice caz, nimeni n-a auzit pînă acum că domni Ford, Morgan sau Rockefeller s-ar fi înscris pe listele de ajutoare ale societăților de binefacere. Poate că dinșii știu ceva despre „partea leului”. Așa cum o știu foarte bine fermierii și muncitorii americani împinsi tot mai mult spre mizerie.

T. Păcuraru

În Arinduri

Reprezentantul S.U.A. în Consiliul de Securitate, John Lodge, a declarat că zborurile avioanelor americane în direcția frontierelor Uniunii Sovietice ar fi „raționale”.

Cînd despre-aceste zboruri spune John Lodge că au o rațiune, Asta-i ceva „rațional” în spiritul lui... Forrestal.

In comuna Ponor, raionul Aiud, caravana cinematografică vine foarte rar.

— Știi cum se joacă de-a v-ași ascunselea?
— Da, așa cum face caravana cinematografică.

LA RĂSPÎNTIE

— Pe ce drum o luăm bărbate?
— Pe drumul cel mai bun, firește!...

(Desen de FLORIAN)

Amănuntul principal

Doi bătrâni: moșneagul, baba lui,
Ce-aveau avere o găină doar
Și-au zis să-și pună-averea în cuiabar
Pe niște ouă, că să scoată pui.
Zis și făcut. Intii, bine-nfeles,
Au prins să stringă ouă pe ales
Iar când au terminat cu-această treabă,
S-au apucat și-au înghebat în grabă
Cu multă trudă, un cuiabar în tindă —
Dar ce cuiabar! Era ca o oglindă!
Curat și cald, frumos, ferit de ploaie,
Ba chiar cu floricele printre paie.
Alături, două străchini au umplut
Cu boabe și cu apă de băut,
Ca să mănince fără să mai plece
— Iar ei o vor veghea să nu se-neze —
Mă rog, nu vă mai spun lucruri mărunte,
Au prevăzut atitea amănunte,
Că doar la scobitori nu s-au gândit...
Și într-o dimineață, în sfârșit,
S-au hotărât să intre-n acțiune:
Momind găina-ncet, cu vorbe bune,
Au pus-o în cuiabar, dar de prisos
Căci ea n-a stat prea mult și s-a dat jos.
Și iar au încercat, dar n-ai ce-i face,
Când nu vrea ea să stea, nu stă și pace!
Ba mai mult, când a numărat din nou,
Moșneagul a găsit în plus un ou
Că, de, găina izbutea
Să facă doar ce știa ea.
Atunci bătrânii începură
Tot ei, în cor, să facă gură
Și cite-au zis nu vă mai zic
Doar c-au făcut-o de nimic
Incit sătulă de ocări,
Averea le-a fugit spre zări
Bătînd din arpile-i scurte...
Și-a poposit în altă curte,
Iar moșii-n tindă, ziua-ntreagă,
Căznindu-se să înfeleagă,
Mai stau și-acuma furioși că
N-a scos găina nici un pui —
De ce? E limpede oricui:
Găina... nu căzuse cloșcă.

D. Mataiă

Faptul.

Mai mult plîngînd a ajuns
Măria în pragul ușii la
baba Magioanta:

— Mi se prăpădește vaca,
lele! Tocmai acu... mai avea
o lună și...

— Ți-aruncat cineva „faptul”
în dobitoace, maică. Săptămîna
ailaltă te-auzeam de-o oaie.

— A murit... sîngerată.

— Vezi, asta e „fapt”.

— Așa zic și eu — se tînguie
Măria — numai de pagube
am parte. De, ce să mă fac?

— Las’ că ți-l întorc eu. Știe
maica de toate. Da’ aduseși ce
trebuie?

— Ihi. Uite polul pentru ru-
găciune.

— Și făina?

— Vii dumneata acasă la
mine. Să vezi și vaca. Ți-oi da
cîteva ciurele.

Magioanta i-a întins de pe
lavița o cărticică de rugăciuni,
îngalbenită de fum; „Spui o
dată tatăl nostru cu cartea în
mînă”

Pin-a spus Măria rugăciune-
nea, baba și-a pregătit ciobul.
L-a umplut cu spuză fierbinte
și s-a apucat s-o mestece cu
băt de salcie, îngîmfînd:

„Fapt cu par de muieri

Fapt cu țărîna de cai

Fapt cu mină de om mort”...

După ce a isprăvit întoarce-
rea „faptului”, Magioanta a
luat săculețul subsuoară:

— Merg să-mi iau făina,
Mărie.

— Și să vezi vaca, lele.

— Văz și vaca. Da’ l-am
întors eu... O s-o apuce damb-
lalele p-ai-a de ți l-a făcut. Fo-
dușmancă, măculiță, ce crezi.

Te-a văzut că dai spre bine.
Cum au ieșit în drum le-a
întîmpinat copilul Măriei. Al
mare.

— A murit vaca? — a între-
bat femeia disperată.

— Nu, mamă.

— Atunci?

— Făcu un vișel și...

— Și...

— ...mai făcu unul. Doi vi-
țeluși prici. Vor să se ridice,
da’ nu pot.

Măria a început să socoteas-
că lunile vacii pe degete. „Cum
naiba am numărat eu? — se
miră ea. Așa e. Zilele astea
împlinea sorocul. De-ai-a abia
se mișca biată vacă. Doi vițel!”

A iușit pasul; aproape fugea.
Baba Magioanta a rămas
momîie cu țigîrta subsuoară. A
dus și ea mîna la gură și a
strigat răgușit:

— Să-mi trimiți, fă, și mie o
strachină de colastră!

Octavian Nică

MOTIV

Iubita mea s-a supărat pe mine
Și, mi se pare, fără vre un temei...
E-adevărat că ieri, de ziua ei,
Am cam făcut-o-n lume de rușine.

Ar fi dorit din luncă ghiocoi
Pe care-n păru-i negru să-i anine
Și ochii ei cu ape cristaline
S-ar fi aprins, privind în ochii mei.

Dar n-a avut această bucurie
Și azi, iubita parcă-i aguridă
Iar dospre mine nici nu vrea să știe —

Că-n loc să-i dau buchetul așteptat,
Eu i-am adus un braț de pălămidă
...Din lanul de brigada ei lucrat!

S. Bălaci

Insemnări hazlii și nu prea, de la o fază intercomunală

In sală, liniște. Pe scenă,
I moment de înaltă tensi-
une dramatică. Hagi Tu-
dose, rol interpretat de T. Vre-
mes, din comuna Flămînda, se
zvircolește, ros de boală și
zgîrcenle, înfiorat de presimți-
rea sfîrșitului inevitabil. În
timp ce-și mîngîie cu ultimele
puteri punga plină de galbeni,
din culise apare preotul, venit
să-i înlesnească muribundului
o trecere eliberată de păcate
în ceea lume. Publicul izbuc-
nește în ris. O să întrebați de-
sigur de ce? E simplu: preotul
poartă sub braț, în chip
de biblie, volumul II din...
Dicționarul Limbii Romîne!..

...Nu trece nici jumătate de
oră și facem cunoștință cu un
„conu Leonida” tinerel, de
vreo douăzeci și ceva de ani,
slăbuț și pipiriu. Caragiale,
neștiind pesemne că eroul lui
va ajunge pe scena căminului
din Tămășești, îl prevăzuse cu
alte semnamente fizice. Și
pentru ca Vasile Șerban să
semene cît de cît personajului,
a fost înzestrat cu un smoc de
lînă între nas și gură (ulte-
rior mi-am dat seama că era
vorba de o mustață). Pînă aici,
toate-s bune. Au făcut oamenii
ce au putut. Nostimada a în-
ceput însă, cînd conu Leonida
și-a aprins o țigară. Mustața
imensă, lipită cu multă econo-
mie de pelicanol, se dezlipise
„prin părțile esențiale”, după
primele replici. L-am compătî-
mit din suflet pe interpret:
să-ți spui rolul și, în același
timp, să-ți mai tragi cîte una
peste gură ca să încerci să fi-
xezi nărăvașa podoabă mascu-
lină ce risca să ia foc, nu e

lucru ușor. Noroc că treaba se
mai putea face din cînd în
cînd în spatele unui exemplar
din ziarul „Șcințea tineretu-
lui”, din care actorul „citea”
despre admirabilele fapte re-
voluționare săvîrșite acum...
circa 150 de ani de „Galibar-
di”.

...Discuția dintre Tincuța și
tatăl ei era încordată. Neînțe-
legerile cu Gheorghe deveni-
seră de nesuportat din pricina
că badea Isac nu se ținea de
cuvînt cînd cu mărișul ei (ați
recunoscut firește că e vorba
de piesa „Țigul inimilor” de
Tiberiu Vornic). Insistențele
Tincuței se izbesc de indife-
rența tatălui. Infuriată, izbucnește:
„Da’ mai lasă țigara, ta-
tă!”. „Tatăl” nu avea ce lă-
sa, deoarece stătea cu mîinile
în buzunar. La cooperativa din
Videle se găsesc totuși țigări
cîte vrei!

A m notat însemnările a-
cestea cu prilejul fazei
intercomunale a festiva-
lului bienal „I. L. Caragiale”,
desfășurată la Videle, regiu-
nea București. Firește, cunoaș-
tem cu toții greutățile pe care
le întîmpină multe echipe de
teatru în ceea ce privește pro-
curarea recuzitei. Totuși, si-
tuații ca acelea pomenite mă
sus vădesc o condamabilă
lipsă de atenție din partea
instructorilor pentru respecta-
rea realităților indicațiilor re-
gizorale. Asemenea greșeli
provoacă ilaritate în rîndurile
spectatorilor, contribuie la scă-
derea valorii artistice a spec-
tacolului.

Ileana Săndulescu

TIMPUL — Grăbește-te, ți-o iau
înainte!

(Desen de I. DORU)

